

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

9.439

Szerző:

Vulpes

Cím:

A kik

Forrás:

hazajönnek

Az Újság

Bp 1918 nov 10

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

Személy

Hely

A KIK HAZAJÖNNEK.

— Hogyan fogadjuk katonáinkat. —

Sok mindent másmilyenek álmodtunk meg holdvilágos éjszakákon: A katonáink hazatérését is. Nem úgy értem csupán, hogy a háborúnak másmilyen véget kívántunk. A lényegében mindig csak az lehetett a vágyakozásunk, hogy legyen már vége, jöjjön el a nagyszerű béke és térjenek haza sokan, nagyon sokan, minél többen!

S azokra a szép órákra, a mikor jönnek, kirajzoltuk a gyönyörű képet lelkünkben. Zászlókkal várjuk őket, virágessóval, ölelésre tárt karokkal. Vig zene harsan, terített asztal várja a hazatérőket, kokárdát és virágot tűzünk a mellökre, s ujjongunk s eléjük rohanva, leborulunk előttük...

Mindenki így gondolta. Mindenki így akarta!.. Hát miért nem teszünk így?...

Jönnek a vonatok, a katonavonatok egy a más után. Agyonszűfolt mindmegannyi. Szegény, fáradt, agyongyötört katonáink a kocsik tetején érkeznek meg, a lépcsőkön lógva, álmatlanul, étlen-szomjan. Rongyosak, piszkosak, szurtosak és halálosan szomorúak... A hol utaznak idegen országokon keresztül az áldott haza felé, sanda szemmel nézik őket és gyűlölködéssel. És álnok népek, gonosz szomszédok lehúzzák a jobb gunyájukat, elszedik a csizmaikat, elragadják élelmöket...

S a mikor beteszik a lábukat abba a szent városba, a mely hazájuknak a szive, a melyért véreket ontották, hideg, rideg, gonosz közöny fagyos levegője csap az arcukba... Vánszorognak az utcákon, megtépve, lerongyolva, gyászos, szomorú menetekben...

Mert van ez így? Szabad-e ennek így történnie?

Meg kellene rázni ezt a szomorú várost, hogy ébredjen föl, hogy térjen magához. Emberek, hisz ezek a ti fiaitok! Gyerekek, jönnek az apáitok! Háborúból jönnek, nyomoruságból, a halál kitartott torkából! S ha el is vesztettük a háborút, bizony mondom néktek, nem ők vesztették el, a magyar katonák! Ők hősök voltak elejétől végéig, s a legnagyobb hősök pedig most, a mikor a ti hidegségteket is elszenvedik a hazáért!...

Emberi érzésekkel, emberi szívvel próbáljunk gondolkodni. Jönnek a katonáink! Hazajönnek a hőseink. Szomorúan, letörve, gyászosan jönnek! De jönnek. Hazaérnek. Itthon maradnak. Ujra a micink...

Diszítsuk föl a pályaudvarokat, a hol érkeznek. Zenével és virágokkal várjuk őket! Ruhát adjunk nekik, dus élelmet. Kokárdát tűzünk a mellükre. Szerető szó üdvözölje őket lépten-nyomon. Szép asszonyok lágy szava köszöntse érkezésüket, puha kezek simítása oszlassa el homlokukról a borot. Próbáljuk meg, hátha a pillanat nagyszerűsége elfeledtetni velük nehéz évek kínzó nyomoruságát, súlyos harcok szenvedéseit.

Ünnepeljük őket, szeressük őket, dédelgessük őket! S mindjárt a megérkezésükkor magyarázzuk meg nekik meleg szóval, lelkes szóval, hogy várva-vártuk visszatérésüket. S mondjuk el nekik, hogy más világot találnak itt abban a hazában, a melyért küzdöttek és véreztek. A szabadság hazáját találják itt, az egyenlőség országát, a függetlenség földjét. A sötét gyászból, a honnan ők jöttek, lépjenek szeretettel és bizakodással a tiszta, friss levegőbe, az igazi magyar hazába.

S mondjuk el nekik, az új haza nem kíván tőlük más szolgálatot, csak hogy becsületes, hű fiai legyenek. Legyenek a rendnek, a nyugalomnak, a közbátorságnak, az igazi hazaszeretetnek itthon is védői és oszlopai és segítsenek ők is megépíteni azt az új Magyarországot, a melynek első cselekedete az volt, hogy véget vessen az ő szenvedéseiknek...

Hordjuk az élelmet, a virágot, a szeretetet, a nemzeti színeket a pályaudvarokra, minden órában és minden érkező katonavonat elé. A pályaudvarok körül legyen a korzónk, a térzenénk, a kávéházunk, a színházunk, a mulatóhelyünk, ott legyenek a lelkes szónoklatok tribünjei...

Minden szeretetünkkel köszöntsük a hazatérő katonákat!...

Vulpes.